

Ogsaa en anden opmærksom Tilskuer havde hun uden at ane det. Oppe i Havestuedøren stod Pastor Gaardbo. Han havde besøgt den syge Tjenestepige, og han var nu kommen gennem alle de tomme Stuer, da han standsede ved Synet af hende. Han havde allerede staaet der en lille Tid — lidt tvivlraadig.

I samme Øjeblik han traadte ud paa Verandaen, hørte Jytte ham. Hun løftede Hovedet fra Haanden, og da hun genkendte ham, rankede hun sig uvilkaarlig. Med Forbavselse og nogen Uro saae hun ham komme ned imod hende.

»Undskyld!« sagde han og hilste paa sin lidt formløse Maade med den brede Straahat. »Jeg forstyrrer Dem vist. Men jeg er gaaet gennem hele Huset uden at træffe et Menneske. Ogsaa Husjomfruen har jeg forgæves søgt. Jeg tænker, det maa være Middagsheden, der har fristet til at opsøge Ensomheden.«

»Er det Jægermesteren, De søger?« spurgte Jytte.

»Nej, det er egentlig mere hans Frue idag. Men maaske jeg maa have Lov til at aflevere min Besked her hos Dem, Frøken Abildgaard. Jeg er ikke saa meget for at komme to Gange i samme Ærinde.«

Jytte var i Forlegenhed med, hvad hun skulde svare. Præsten var bleven staaende paa den anden Side af Bordet og holdt Haanden paa Ryggen af en Stol, som om han ventede paa en Opfordring til at sætte sig.